

Následujícího dopoledne seděla Julie v kavárně Moravia a sledovala cvrkot. Tenhle dekadentní podnik by si sama těžko vybrala, ale Áron sem bůhvíproč chodíval rád. Jedna skupina zdejších návštěvníků budila dojem, že je snad stížena nějakou formou mentální retardace, *besídka zvláštní školy*, zřejmě na svém výjezdním zasedání. Pak tady byl nezbytný spolek důchodkyň, podobných si vzájemně jako vejce vejci. Asi je někde klonují, povzdychla si. Je jich stále víc, šedých a běžových, už zaživa vybledlých jako duchové z čínských strašidelných povídek. Musí si zapsat do svého deníku, že tyhle barvy nikdy nesmí nosit, až překročí určitý věk.

Sbor šedivých sovic o něčem tiše rokoval a míchal kafička, před sebou rozloženy žlutkové věnečky. Hleděla na ně zmožena podivností té scény jako vystřižené z Alenky, když se na ni jedna z babek náhle radostně usmála svou zubní náhradou a zamávala jí. Julie tedy automaticky zdvořile pozdravila, aniž měla nejmenší tuchu, odkud by ji mohla znát. Až pak jí došlo, že je to paní Sládková z muzea, kde se zmocnili dávných zbraní jejich rodu. *Loupež, bíledně*, vzpomněla si. Raději od skupiny rychle odvrátila pohled, aby si nemyslela, že si snad touží popovídat.

Její pohled, bezcílně bloudící místností, se mimoděk zastavil na ženě sedící osaměle u stolku a pozorně vyhlížející z okna. Konečně nějaký příjemný bod, o který mohla opřít oči. Paní byla hezky upravená a oblečená v nepřehlédnutelně zelené bundě, k níž patřil červený batůžek. Měla tmavé mikádo a kulatou tvář, na ní však poněkud utrápený výraz. Za ní stály jako na vysvětlenou o stěnu opřené berle. Julie na okamžik zauvažovala, jestli trpí víc bolestmi nebo touhle společností, ale vtom se otevřely dveře a vcházel Áron i se svým objemným pytlem s flétnami. „*Vítej, Janku roztomilý, dávno jsme se neviděli...*“, prozpěvoval si.

Áron byl zcela nezatížený konvencemi, a když se mu chtělo zpívat, zpíval, a to v jakémkoli jazyce. Zapšklé pátravé pohledy zkoumající, co ten chlap blbne a zda mu náhodou nepřeskočilo, mu vždycky ještě vylepšily náladu. Usmál se a zamířil k Julii svým nepravidelným krokem. „Čekáš na mě dlouho?“

„Vzhledem k tomuhle depresivnímu prostředí jo,“ přivřela koketně oči. „Ale konečně jsi dorazil, tak sláva. Proč jsi nepřišel včera?“ Byli spolu domluveni, a on jí poslal jenom lakonickou zprávu, že schůzku ruší. „Měl jsem nějaký kšeftík. Byl jsem zahrát jedné kočce, které se nedávno neudělalo dobře. Její psycholog to zrovna nezvládal, takže jsem mu nabídl pomoc.“

„Aha. A nevzal bys mě někdy s sebou? Ráda bych tě viděla při práci.“

„Nevzal. Jinak si přež cokoli, dnes jsem bezvýhradně ve tvých službách, princezno.“

„Princezno, to jistě. Ty jsi ale komediant, Árone.“

„Ani ne, i když si to někteří zpozdilci mysleli. Já jsem totiž odjakživa učitel.“

Zadívala se na něj pátravě. „Předpokládám, že na to ti zpozdilci doplatili, nejpozději u zkoušek.“

„Předpokládáš správně. Věčně nedocenené, a tudíž našťvané učitele není radno dráždit.“

„No vidíš, tohle bych do tebe nikdy neřekla. Myslela jsem, že jsi v zásadě dobrosrdečný.“

„Snad jsem. Ono se to spolu přímo nevylučuje.“

„Už jsem ti někdy řekla, že povídat si s tebou je jako běhat labyrintem? Nebo lesem, takovým, ve kterém se ztratíš.“

Jeho obličej se v okamžiku změnil, náhle byl čistý a klidný jako písek na pláži, po němž zrovna přejela vlna. „Není to právě proto přitažlivé? Ale rád bych mluvil o tobě. Zajímáš mě. Všechno, co s tebou souvisí, tvůj svět, lidé a věci v něm. Například, co večeríváš a na koho myslíš těsně předtím, než usneš.“

K vlastnímu údivu, pod vlivem jakéhosi iracionálního popudu, se odhodlala. „Tak se mě ptej. Klidně nač chceš, přinejhorším ti neodpovím.“

„To je teda výzva. Ďábelsky lákavá a pořádně nebezpečná.“ Rozesmál se, tváře oživené vzrušením. „Jako v povídce *Dáma, nebo*

tygr.“

„Myslíš tu o polobarbarském králi a jeho ordálích? To už je riziko hry,“ ušklíbala se.

„Dobrá. Přinejhorším budu roztrhán a sežrán,“ pokrčil rameny a pustil se do toho. „Nejprve se tě zeptám...“

„Ne, tady ne,“ třepala odmítavě hlavou, „pojdme odtud, než se tu zadusím.“

Vypadli ven do hezkého jarního dopoledne. Šeříky omamně kvetly, a tak se šli projít po blízkém nábřeží. Áron byl dost řečný brach podobně jako Johan, ale teď mlčel. Šla vedle něj, a přece sama, ponořena do vlastních myšlenek. Stejně se většinou týkaly jeho. Ještě nikdy se nesetkala s člověkem, jenž by byl svébytnější a víc nad věcí než on. S někým, komu bylo ukradené, jak jej kdo hodnotí, jako by ho měřítka druhých naprosto míjela. Nahlas zpívat, nezávisle myslet a nedělat věci jenom proto, že je od nás kdosi očekává, je v pořádku. A ona se na toho revolučního ducha lehce naladila. V jeho přítomnosti jí naplno došlo, že skupinu jejích přátel tvoří přece jen o pár let starší lidé, kteří jsou už v životě někde jinde. Julie si zatím skoro nic neužila, nejprve kvůli zatrpklé matce a později na internátě. Nikdo o tom moc nepřemýšlel, brácha i Michal čekali, že bude už jenom ukázněná, rozumná a dospělá. Jako by neměla právo na své vlastní jaro, na kus poetického bláznění i opojení vším tím rychle míjejícím. Jí nezbylo než naslouchat historkám druhých, jaké báječné časy *kdysi* zažívali.

Naráz jí chybějících životních kapitol bylo hrozně, bolestivě líto. Načež zazněl úplně jasně hlas její vzpoury. Nechtěla se toho všeho vzdát. Měla chuť se právě teď s Áronem prohánět kampusem na skateboardu, luštit jasně barevné tajemné vzkazy, které jí nechával na nejmíň pravděpodobných místech, a hrát s ním jemnou koketní hru, jež se mezi nimi tak napínavě rozvíjela, až na ostří nože. Ano, přesně tohle si přála.

Živě si vzpomněla na den, kdy ho uviděla poprvé, obklopeného na školní chodbě hlučným kroužkem zvědavých studentů. Uměl zařídít, že kolem něj bylo vždycky rušno. Představoval intelektuální výzvu a rád provokoval. Taky něco opravdu uměl, předcházela ho pověst fenomenálního hudebníka. Vlastně byl učitelem trochu podobného stříhu jako Michal, i když by se mezi nimi našlo dost rozdílů. Michal byl impozantní a občas břitce kritický, kdežto on vypadal, že si jenom tak hraje. Zahradníkův svět se podobal obtížně přístupné hoře či vznosné katedrále, ten jeho bláznivě strakatému bludišti pro skejťáky. Jeden se choval a odíval rezervovaně, druhý si v tom i onom pěstoval osobitou výstřední stylizaci. Michal byl nejspíš rytířem na bílém koni jako ten světec, jehož ikonu měl pověšenou v kabinetě, ale Áron připomínal pestrobarevného harlekýna s tváří důsledně ukrytou za škraboškou úsměvů a vtípkování. Julie si o něm nechala vyprávět jedním kolegou a upřímně ji to zaujalo. Stalo se tak vloni, nedlouho poté, co jí Tomáš bezpříkladně zdevastoval sebevědomí, a kdy všechno kolem ní vypadalo depresivně. Trochu odlehčení si snad zasloužím, usoudila a nakonec se na Áronův seminář přihlásila.

Účastnila se spíš pasivně, ale on její rezervovanost respektoval a nevyvíjel na ni žádný tlak. Až pak, když se v užším kroužku poznali trochu blíže, ji jednoho večera překvapil pozváním na kávu. Sedli si v univerzitní kavárně, povíдали o muzice a všem možném. Prý nedávno začal hrát s jednou kapelou. Mají tam nadanou zpěvačku a zajímavé projekty, takže to vypadá na příjemně strávený čas a spoustu dobré zábavy.

Spousta zábavy, to je snad jeho mantra, uvažovala tehdy ironicky. Ale vyprávěl poutavě, stále se usmívaje, což bylo v přímém protikladu k jejímu rozpoložení. Má prý skotské a provensálské kořeny, obvyklá evropská směska. Jižní vlivy se na jeho vzhledu příliš nepodepsaly, říkala si. Jen na výrazném nose a ten mu slušel. Muži nemají mít nosík jako knoflík, o tom byla odjakživa pevně přesvědčena. Měl světlou, ještě z léta opálenou tvář s nádechem ruměnce, čelist a lehce rozčísnutou bradu rámovalo nazrle

strniště. Všechno doplňovaly neustále rozčuchané kaštanové vlasy a hezké, v živé gestikulaci poletující ruce. Na sobě proužkované tričko, nějaké korálky, vedle šálku s kávou odložil jednu z těch svých praštěných huček. Exot, ale dost se jí líbil. Prostě jen tak, jako člověk.

„Co děláš ty, myslím pro potěšení?“ zajímal se toho večera.

„Teď zrovna nemám na zábavu čas,“ uvízla v rozpacích.

„To je smutná bilance,“ ušklíbl se po chvíli, když se nezmohla na nic dalšího. Připadala si před ním jako melancholická deprivantka. Zkusil ji z toho vytáhnout. „A co muzika? Říkalas přece, že jsi hrála na violu.“

„Vlastně jo. Zval mě jeden učitel, tak se do toho možná dám.“

„Mladý a hezký? Někdo jako já?“ vyzvídal.

„Ani ne. Sem tam mu chybí zub a táhne mu na devátý křížek. Ale všechny mladé strčí do kapsy.“

Smál se a chtěl, aby mu o něm pověděla více. Julie měla zásadu, že soukromé věci jsou zkrátka soukromé. O rodině, přátelích a ničem, co s nimi souviselo, ve škole nemluvila. Ale s Dimitrim byla na neutrální půdě. Tak se rozhovořila, až došla na Tomášovu fabriku, kde hrávají.

„Slyšel jsem o nich, prý dělají balkánský folklór,“ poznamenal.

„Mezi jiným. Jeho muzika je docela dobrá a hlavně si to všichni hodně užívají.“ *Hodně užívají*, to už zní jako *spousta dobré zábavy*, komentovala zhnuseně samu sebe.

„Tak to na tu violu zkus, Julko. Trochu s tím starým cikánem pocvič a zahrajeme si spolu, jo?“ dobíral si ji. Dala se pak do toho a opravdu se jí to zalíbilo. Vydržela i Tomášovy podezíravé pohledy. Bacha, *Brouk bere faleš*, říkala si škodolibě. Brouk se jmenoval kůň v jedné vtípné anglické povídce z knížky půjčené od Árona. Plašil se pod jezdcem vždycky, když někde spatřil bílá vrata, a to i v případě, když ta vrata byla aktuálně třeba zelená. Chytrý Brouk si prostě pamatoval, že bývala bílá ještě předloni. S Roháčem se to mělo podobně.

S Áronem pak na kafe zašli ještě víckrát a pomalu se přátelsky sblížovali. Ale v té době byla tak soustředěná na všechno, co se dělo mezi ní a Tomášem, že si ani moc neuvědomovala, jak hezký vztah se mezi nimi vytváří. Hravý a zároveň napínavý. Zajímal ji, její myšlenky kolem něho pořád nějak kroužily a cítila, že je to vzájemné. Ale přesto se k ní nikdy nezkusil přiblížit jinak než čistě kamarádsky.

Ani teď, vrátila pozornost zase k přítomné chvíli. Kolem nich vybuchovalo jaro čerstvou zelení a jasnými barvami tulipánů, zamilované páry, kam oko padlo, ale on jen záhadně mlčel, ruce v kapsách, pohled upřený někam k obzoru. Chtěl se jí původně na něco vyptávat, ale teď vypadal, jako by na to dokonale zapomněl.

„Smím jednu otázku?“ vypustila nazdařbůh. Pohlédl na ni a trochu váhavě přikývl. „Co se ti přihodilo, že kulháš? Úraz?“

„Ano. Špatně se zahojil. Už je to hodně dávno.“ Tentokrát odpověděl bez obvyklých vytáček. Nečekaně jí sevřela hrdlo lítost a do očí vhrkly slzy. „Můžu ještě?“ vypravila ze sebe.

Usmál se jako dovolení.

„Proč teď brečím, prosím tě? Co se děje?“ Tohle bylo naprosto iracionální, ale on se na ni pozorně zadíval. Něco se v něm odehrávalo, stejně jako v ní. Konečně se odhodlal k odpovědi, v tváři patrně pohnutí. „To by bylo hodně dlouhé vyprávění, Julie. Navíc se mohu mýlit. Všechno se najednou komplikuje, celá ta situace,“ pokračoval popuzeně. „Myslel jsem si, že věci budou jednoduché, průzračně jasné, černé nebo bílé. Ale to sakra nejsou.“

Zvědavě se k němu otočila, zmatenému a napjatému. Ve snaze nějak si pomoci bloudil očima po okolí, jenom jí se vyhýbal. Jako by hledal cestu z pasti, ale nikde žádný únik. Všechno, co mi zatím ukázal, jsou jen mimikry, kouřová clona zastírající tajemství, uvědomila si naráz s pronikavou jasností. Zajímavá, pestře barevná, protože potřebuje, abych se na ní zastavila a nepátrala dál.

Jenomže, je to opravdu tak? *Chceš být objevený, Árone, nebo nechceš?*

Trhl sebou, jako by jej ta pouze myšlená otázka vyrušila z vlastních úvah. „Teď zase já, ano?“ navázal hádavě. „Co to vlastně máš s Michalem Zahradníkem? Neříká se o něm náhodou, že je pořádný cvok?“

„Určitě není. A pokud to někdo tvrdí, pak to je, jako by se sbor slepic snažil vystavit orlovi vysvědčení nezpůsobilosti.“

Rozesmál se. „Hezky. Ale i tak jsi neodpověděla na otázku.“

„Jasně, protože tohle patří do soukromí, chápeš? Měl bys, málokdo je tajnosnubný jako ty, pěkně schovaný pod svou vesele praštěnou stylizací. Ale ráda bych věděla, odkud ses o Michalovi a o mně dozvěděl.“

„Bože, vždyť si o vás cvrlikají i vrabci na školní střeše. A taky o tom divém muži, co jezdí na harleyi a hraje se starým Dimitrim na naj. Když jsme se o něm bavili posledně, tak to ve tvém podání vyznělo, že je jenom nabručený domácí, kterého ani pořádně neznáš. Jenže vox populi tvrdí docela jinší věci. Zřejmě to máš rozděleno, něco pro tělo, něco pro duši,“ poškleboval se. „Není vyhnutí, Julie, město je malé a o klepy v něm není nouze.“

Naráz jí ta představa, jak tady každý každému nahlíží do talíře i do postele, byla krajně nepříjemná. „No jo, tvrdí-li něco univerzitní klepny, pak je to definitivní. Nebudu plýtvat silami na svou obranu. A jak do mého pohoršujícího života mezi Roháčem a Zahradníkem zapadáš ty?“ zeptala se provokativně.

„Myslím, že vůbec nijak,“ odsekl.

„Aha,“ netajila zklamání. Byla už trochu unavená a na další hádanky neměla chuť. Nechala ho tedy být a odplula do světa vlastních myšlenek. Ale snad protože se předchozí řeč dotkla jejího současného bydlení, připomněla si tu vzrušenou noc, kdy se ztratila Mara.